

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 228/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 36 písm. b), čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 265/2009 z 22. apríla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2010 faxom a následne 20. júla 2010 poštou doručená sťažnosť P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 36 písm. b), čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 265/2009 z 22. apríla 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že «Dňa 22. 04. 2010 vydal Najvyšší súd(...) rozsudok v konaní č.: 2 Sžo 265/2009, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 04. 2009, č. k.: 1 S 10/2007, ktorým súd v plnom rozsahu vyhovel návrhu žalobcu zo dňa

16. 01. 2007, v ktorom žiadal, aby súd zrušil Rozhodnutie riaditeľa S. č. p.: PK-V-42-6/2006 zo dňa 29. 11. 2006 a Personálny rozkaz riaditeľa sekcie E č. 425/2006 zo dňa 11. 08. 2006, ktorý napadnutému rozhodnutiu predchádzal a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd zmenil uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave tak, že návrh zamietol.

Predmetným personálnym rozkazom bol sťažovateľ odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa odboru a z pozície vedúceho oddelenia Sekcie E S. a ustanovený do funkcie referent ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie E. Dôvodom bolo zrušenie jeho dovtedajšej funkcie v dôsledku organizačných zmien (č. p. 39/51-D-32-46/2006). Proti personálnemu rozkazu sa sťažovateľ odvolal dňa 25. 08. 2006. O predmetnom odvolaní rozhodoval riaditeľ S. a dňa 29. 11. 2006 vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil. Sťažovateľ sa rozhodol obrátiť na súd a podal na Krajský súd v Bratislave návrh na preskúmanie rozhodnutia riaditeľa S. č. p.: PK-V-42-6/2006 zo dňa 29. 11. 2006, ktorému predchádzalo vydanie personálneho rozkazu riaditeľa sekcie E č. 425/2006 zo dňa 11. 08. 2006. Krajský súd tomuto návrhu vyhovel, avšak po podaní odvolania zo strany žalovaného Najvyšší súd(...) v konaní č.: 2 Sžo 265/2009 rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že návrh zamietol.

Rozhodnutím Najvyššieho súdu(...), č. k.: 2 Sžo 265/2009 zo dňa 22. 04. 2010 bolo porušené právo sťažovateľa ustanovené v článku 12 Ústavy(...). Najvyšší súd(...) rozhodol v zhodných veciach - teda v totožnej skutkovej i právnej situácii rozdielne. V konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici, číslo: 23S/103/2007 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, sa anonymizovaný žalobca domáhal zrušenia Personálneho rozkazu č. p. 312/2006, ktorým bol odvolaný z funkcie starší referent - špecialista 21. oddelenia 2. odboru sekcie S S. (ďalej ako „S.“, alebo „žalovaný“) a ustanovený do funkcie referent ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie S S., tiež rozhodnutia riaditeľa S. č. p. PK-4S-6/2006, ktorým bol personálny rozkaz potvrdený a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd v Banskej Bystrici žalobe vyhovel a obe predmetné rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Po podaní odvolania zo strany S. Najvyšší súd(...) v konaní číslo: 6 Sžo 27/2008 rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici číslo: 23S/103/2007–52, ktorým súd vyhovel žalobe.

Obdobne v konaní číslo: 6 Sžo 373/2009 Najvyšší súd(...) rozhodol tak, že Rozsudok Krajského súdu v Bratislave číslo: 1S/12/2007-78 zo dňa 12. 06. 2009 potvrdil. Predmetným rozhodnutím Krajský súd v Bratislave zrušil napadnuté rozhodnutie S. č. p. PK-V-31612/2006 zo dňa 07. 12. 2006 v nadväznosti aj Personálny rozkaz žalovaného č. 314/2006 zo dňa 31. 07. 2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V predmetnom konaní sa žalobca (bývalý príslušník S.) takisto domáhal zrušenia rozhodnutí, ktorými bol odvolaný z doterajšej funkcie vedúceho oddelenia a bol ustanovený do funkcie referent ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov. (...)

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní zakotvené v článku 36 písm. b) Ústavy. Sťažovateľ bol vyššie uvedeným personálnym rozkazom odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa odboru a z pozície vedúceho oddelenia Sekcie E S. a ustanovený do funkcie referent ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie E. Dôvodom malo byť zrušenie jeho dovtedajšej funkcie v dôsledku organizačných zmien. O značnej rozdielnosti týchto funkcií svedčí nielen skutočnosť, že na zaradenie do prvej spomenutej funkcie sa vyžadovalo vysokoškolské vzdelanie a na druhú z nich postačovalo úplné stredoškolské, ale aj zadelenie do platových tried. Sťažovateľ preradením „klesol“ v spôsobe odmeňovania o sedem platových tried. Počas výkonu funkcie zástupcu riaditeľa odboru a zastavania pozície vedúceho oddelenia Sekcie E bol sťažovateľ zaradený do deviatej platovej triedy, po preradení do novej funkcie bol odmeňovaný podľa platovej triedy dva (charakteristika platových tried uvedená v prílohe č. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície). Dôvodom pre vyššie uvedený postup mali byť organizačné zmeny, teda zrušenie sekcie S S., a skutočnosť, že po zrušení doterajšej funkcie žalobcu pre neho nebola voľná iná vhodná funkcia. Avšak podľa vedomostí žalobcu funkcie na ktoré sa vyžadovalo vysokoškolské vzdelanie v rámci S. v tom čase existovali a navyše boli obsadzované kandidátmi z civilu. Takisto mesiac po zrušení sekcie S bola vytvorená nová sekcia R (ku dňu 31. 08. 2006) s ďalšími funkčnými miestami s obdobnou náplňou činnosti, akú pred odvolaním zastával žalobca. Z uvedeného vyplýva, že v čase, keď riaditeľ S. odôvodňoval napadnuté rozhodnutie, ktorým potvrdil personálny rozkaz č. 425/2006 vedel, že existujú

voľné pracovné miesta a taktiež, že vznikli nové kreovaním novej sekcie R S. s obdobnou služobnou náplňou ako boli na zrušenom pracovisku sťažovateľa. Riaditeľ S. mal možnosť zaradiť sťažovateľa na úsek s obdobnou pracovnou a služobnou činnosťou, akú vykonával pred organizačnou zmenou a nie na pracovisko, ktoré svojim charakterom zodpovedá prevádzkovaniu činností, ktoré sú bezpečnostnou službou pri ochrane objektov kde jeho príslušníci nepotrebujú vysokoškolské a odborné vzdelanie. Sťažovateľ bol zaradený na pozíciu, kde sa nevyžaduje vysokoškolské ani spravodajské vzdelanie stupňa, ktorý má absolvovaný a kde sa nevyžaduje dôstojnícka hodnosť, ktorú získal. Žalovaný argumentoval, že prevedenie na novú funkciu žalobcu bolo vykonané v súlade s ustanovením § 33 zákona č. 73/1998 Z. z.(...). Žalovaný vo svojich vyjadreniach tvrdil, že ak zákon uvádza „s prihliadnutím na“ nezakladá to zákonnú povinnosť nadriadeného skúmať, či sú voľné iné funkcie ako tá, do ktorej ho ustanovuje, ale prihliada pri ustanovovaní do voľnej funkcie na to, či príslušník spĺňa kritériá dĺžky odbornej praxe, záverov služobného hodnotenia a zdravotného stavu. S uvedeným nemožno súhlasiť. Prevedenie a preloženie na inú funkciu upravuje ustanovenie § 35 ods. 1 písm. a) a následne odsek 3 tohto ustanovenia konkretizuje, čo sa rozumie organizačnou zmenou,(...). Žalovaný mal teda v prvom rade vychádzať z tohto ustanovenia a skúmať, či boli, resp. neboli vytvorené nové pracovné miesta, či sú voľné a s akou funkčnou náplňou. Žalovaný pred vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia vytvoril nové pracovné miesta s obdobnou pracovnou náplňou, toto dokazuje údaj vo Vestníku S., čiastka 16 z 31. 08. 2006.

Okrem vyššie uvedeného udávam, že, odvolanie sťažovateľa bolo nezákonné i z dôvodu, že sťažovateľ bol z funkcie ktorú zastával odvolaný skôr ako bol účinný právny dôvod tohto odvolania. Personálny rozkaz, ktorým bol sťažovateľ odvolaný z funkcie mu bol doručený dňa 14. 08. 2006 kedy aj nadobudol účinnosť. Organizačná zmena - interná normatívna inštrukcia, č. p.: 39/51-D-32-4672006, ktorou bola zrušená funkcia, ktorú sťažovateľ dovtedy zastával účinnosť nadobudla 15. 08. 2006.

Na záver by som chcel poukázať na skutočnosť, že ak žalovaný sa pri preradaovaní na nové pracovné miesto sťažovateľa spravoval ustanovením § 33 ods. 1 a toto chápal tak, že treba skúmať jedine, či príslušník spĺňa tam uvedené kritériá, potom treba spomenúť, že i tak pri zaradení žalobcu do novej funkcie pochybil. Žalobca totiž nespĺňal kritérium zdravotného stavu a to z toho dôvodu, že zdravotne bol zaradený do kategórie C, teda

„s obmedzeniami:, v prípade sťažovateľa išlo o krátkozrakosť. V zmysle Nariadenia riaditeľa S. č. 18/2003 čl. 17 odst. 1 boli toho času určené funkcie, pri ktorých sa vyžaduje zdravotná klasifikácia „A:. Medzi tieto funkcie patril i referent ochrany.

Najvyšší súd(...) vydaním rozhodnutia, ktorým zamietol návrh na preskúmanie rozhodnutia riaditeľa S. č. p.: PK-V-42-6/2006 zo dňa 29. 11. 2006, ktorému predchádzalo vydanie personálneho rozkazu riaditeľa sekcie E č. 425/2006 zo dňa 11. 08. 2006, ktorými bol sťažovateľ ako vysokokvalifikovaný príslušník s dôstojníckou hodnosťou preradený z riadiacej funkcie do funkcie referent ochrany na oddelení fyzickej ochrany objektov, ktorá svojim charakterom zodpovedá prevádzkovaniu činností, ktoré sú bezpečnostnou službou a na ktorú sa nevyžaduje vysokoškolské, spravodajské, ani odborné vzdelanie a ktoré predstavovalo pokles o sedem platových tried porušil právo sťažovateľa na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Taktiež nebola zachovaná ochrana proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii, keď žalovaný časť príslušníkov zo zaniknutej Sekcie S, zaradil na pracoviská s adekvátnou služobnou náplňou a časť nie. Organizačnou zmenou zrušil aj odbory 1. a 4. sekcie S S., pričom týchto príslušníkov zaradil tiež na adekvátne pozície v rámci služby. Všetkými dôkazmi podľa vyššie uvedeného textu disponuje S.

Ďalej je sťažovateľ toho názoru, že rozsudkom Najvyššieho súdu(...), č. k.: 2 Sžo 265/2009 zo dňa 22. 04. 2010 bolo porušené jedno zo základných práv účastníka konania a síce právo na súdnu a inú právnu ochranu ustanovené v článku 46 Ústavy(...) a tiež právo ustanovené v článku 48 Ústavy(...) a tiež článku 6 odseku 1 dohovoru(...) keď rozhodol bez nariadenia pojednávania, bez vypočutia strán, či svedkov a bez vykonania žalobcom navrhnutých dôkazov, navyše v jeho neprítomnosti a bez možnosti vyjadriť sa k veci. Vo vyjadrení žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 21. 06. 2009 sťažovateľ navrhol vykonanie dôkazu - doloženie informácie o počte novoprijatých príslušníkov S. žalovaným na miesta s kvalifikačným predpokladom vysokoškolského vzdelania od 30. 07. 2006 do 30. 06. 2008. Najvyšší súd(...) vôbec neprihliadol a na základe dvoch vyjadrení zmenil rozsudok prvostupňového súdu, ktorý vypočúval účastníkov a vykonával dokazovanie. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uvádza, že rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, a § 214 Občianskeho súdneho poriadku. Mám za to že použité ustanovenia § 214 bolo nadbytočné, pretože rozhodovanie o odvolaní v rámci

piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravuje ustanovenie § 250ja(...) Je zarádzajúce, ak súd rozhoduje o tak závažnej veci ako je základné právo garantované ústavou - právo na prácu a nepovažuje za potrebné na tento účel nariadiť pojednávanie, vypočuť účastníkov konania, prípadne svedkov, či vykonať dôkazy, o ktorých vykonanie žalobca dôrazne žiadal a navrhol. Sťažovateľ sa o výsledku tohto pre neho životne dôležitého sporu dozvedel až z písomného vyhotovenia rozsudku, bez toho, aby mu bolo umožnené vyjadriť sa čo i len jednou vetou k predmetnému konaniu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu (...) nespočívalo v osvojení si tvrdení a právnych záverov uvedených v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave a jeho potvrdení, ale v jeho úplnej zmene. Nestotožnil sa s tvrdeniami sťažovateľa, nesúhlasil s právnou argumentáciou jeho právneho zástupcu, naopak presvedčili ho tvrdenia žalovaného a mal ich za preukázané po oboznámení sa s dvomi písomnými dokumentmi: odvolaním žalovaného a vyjadrením k odvolaniu zo strany sťažovateľa. Tiež si dovoľím tvrdiť, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania bolo v rozpore s verejným záujmom.»

3. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„(...) rozsudkom Najvyššieho súdu(...), č. k.: 2 Sžo 265/2009 zo dňa 22. 04. 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa na rovnosť v právach podľa článku 12 ústavy, na spravodlivé a uspokojujúce podmienky zamestnancov podľa článku 36 odseku [správne písm. b), pozn.] ústavy a na súdnu a inú právnu ochranu a na prístup k súdu podľa článku 46 odseku 1 ústavy a na verejné prerokovanie jeho veci a na možnosť vyjadrenia sa ku všetkým dôkazom podľa článku 48 odsek 2 ústavy(...) a článku 6 odseku 1 dohovoru(...) rozsudok Najvyššieho súdu(...), č. k.: 2 Sžo 265/2009 zo dňa 22. 04. 2010 zrušil a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie

priznal sťažovateľovi náhradu trov konania súdom vo výške: 303,30 eur.“

4. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 265/2009 z 22. apríla 2010 vyplýva, že ním bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 10/07-53 zo 17. apríla 2009.

5. Krajský súd založil svoj rozsudok na odôvodnení, že žalovaný správny orgán (S.; ďalej aj „žalovaný“) predmetný personálny rozkaz vydal predčasne, a teda bez

právneho dôvodu. Nesprávne právne posúdenie veci však nemohol objektívne jednoznačne posúdiť, keďže žalovaný predložil súdu neúplný administratívny spis, ktorý neobsahoval všetky listiny, na ktoré sa žalovaný odvoláva, najmä interné normatívne akty, na základe ktorých by bolo možné posúdiť zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Podľa názoru krajského súdu nepostačuje, aby sa dôvody rozhodnutia dali vyvodit' iba z obsahu stanoviska, resp. napadnutého rozhodnutia žalovaného a aby bolo zrozumiteľné a objektívne preskúmateľné iba pre orgán, ktorý ho vydal. Ďalej krajský súd dôvodil, že žalovaný bol povinný skúmať možnosti služobného zaradenia sťažovateľa na výkon štátnej služby v inom odbore v tom istom mieste výkonu služby s prihliadnutím na predpoklady ustanovené v § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), lebo táto povinnosť mu vyplýva priamo z citovaného zákonného ustanovenia [§ 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z.]. Skutočnosť, či sťažovateľa nebolo možné objektívne preložiť na inú funkciu v tom istom služobnom úrade, nebola žalovaným preukázaná. Zároveň krajský súd v konaní žalovaného zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože bol toho názoru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

6. Najvyšší súd vo veci zaujal iný názor: «(...) žalobca bol odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa odboru Sekcie E S. a z pozície vedúceho oddelenia Sekcie E S. a ustanovený do funkcie ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie E rozhodnutím - personálnym rozkazom č. 425/2006 zo dňa 11. augusta 2008 (týmto dňom bol personálny rozkaz vyhotovený). Personálny rozkaz bol žalobcovi oznámený doručením dňa 14. augusta 2006. Dňom 15. augusta 2006 bol žalobca preložený.

Najvyšší súd(...) sa nestotožňuje s právnou argumentáciou Krajského súdu(...), že správny orgán personálny rozkaz č. 425/2006 zo dňa 11. augusta 2006 vydal predčasne, a teda bez právneho dôvodu, pretože interná normatívna inštrukcia, ktorou došlo k zrušeniu vyššie menovanej funkcie žalobcu bola vydaná dňa 11. augusta 2006 a účinná od 15. augusta 2006.

Rozhodnutie musí byť príslušníkovi oznámené, a to buď jeho vyhlásením alebo doručením. Za deň vydania personálneho rozkazu sa považuje deň jeho vyhlásenia alebo doručenia, teda nie deň jeho vyhotovenia.

Podľa § 5 zákona o štátnej službe systemizácia v štátnej službe obsahuje počet miest príslušníkov v služobných úradoch (sekciami) a objem finančných prostriedkov na služobné príjmy. Systemizácia podľa § 5 zákona o štátnej službe sa následne detailizuje na podmienky S. Miesta (funkcie) sa v podmienkach S. vytvárajú základným dokumentom personálno-organizačného charakteru - Tabuľkami zloženia a počtov, ktoré určujú systemizáciu miest (funkcií) jednotlivých organizačných zložiek S. Tabuľky zloženia a počtov schvaľuje riaditeľ S. spolu s uvedením konkrétneho dňa ich účinnosti. Schválením sa Tabuľky zloženia a počtov stávajú platnými. Tabuľky zloženia a počtov nie sú rozhodnutím. Právnym dôvodom na vypracovanie personálnych rozkazov sú v takýchto prípadoch vždy platné Tabuľky zloženia a počtov.

Najvyšší súd(...) udáva, že príslušníci sa odvolávajú z doterajších funkcií dňom, ktorý bezprostredne predchádza dňu účinnosti novej systemizácie a dňom účinnosti novej systemizácie sú ustanovovaní do novej funkcie. Personálne rozkazy sa oznamujú - vyhlasujú alebo doručujú najneskôr v deň, keď tento personálny rozkaz v spojení s organizačnými zmenami má nadobudnúť účinnosť.

V danom prípade žalobcovi bol personálny rozkaz doručený dňa 14. augusta 2006, bol teda týmto dňom vydaný a príslušníkovi oznámený v súlade so zákonom a štátnej službe, pretože personálne rozkazy musia byť vyhlásené príslušníkom najneskôr v deň odvolania z doterajšej funkcie. V deň nadobudnutia účinnosti schválených Tabuliek zloženia a počtov je doterajšia funkcia zrušená a vytvorená nová funkcia, obsadenie ktorej je možné vymenovaním alebo ustanovením konkrétneho príslušníka do funkcie a to personálnym rozhodnutím, ktoré sa príslušníkovi oznamuje vyhlásením alebo doručením.

(...) Príslušník je v doterajšej funkcii zaradený až do 24,00 hod. toho dňa, ktorým sa odvoláva z funkcie, pričom do 24,00 hod mu prislúchajú aj platové a ďalšie náležitosti na doterajšiu funkciu a v novej funkcii je zaradený bezprostredne nasledujúci deň (deň ustanovenia do novej funkcie) už od 00,00hod.

(...) príslušník musí byť každý jeden deň po celý čas trvania služobného pomeru ustanovený alebo vymenovaný do existujúcej funkcie.

Najvyšší súd(...) sa takisto nestotožnil s názorom krajského súdu, pokiaľ v odôvodnení rozsudku uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci však súd nemohol objektívne jednoznačne posúdiť, keďže žalovaná predložila súdu (nerešpektujúc tak jeho výzvu doručenu dňa 5. marca 2007) neúplný spis, ktorý neobsahoval všetky listiny, na ktoré sa žalovaná odvoláva, najmä interné normatívne akty, na základe ktorých by bolo možné posúdiť zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Odvolaací súd po preskúmaní veci ako i spisového materiálu dospel k záveru, že z administratívneho spisu žalovanej - listín tam založených je jednoznačne možné dospieť k záveru, či žalovaná v súvislosti s odvolaním žalobcu z doterajšej funkcie a jeho ustanovením do novej funkcie postupovala v súlade so zákonom. Odvolaací súd udáva, že interné normatívne inštrukcie nie sú súčasťou administratívneho spisu žalovanej. Podľa názoru odvolacieho súdu samotná normatívna inštrukcia nemôže mať žiadny význam na právne posúdenie veci, nakoľko jej obsah bol nesporný.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o štátnej službe sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože sa v dôsledku organizačných zmien zrušila jeho doterajšia funkcia.

Organizačnou zmenou sa rozumie zmena, pri ktorej sa zrušila doterajšia funkcia policajta a nevytvorila sa nová funkcia alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s rovnakou náplňou činnosti v inom mieste výkonu Štátnej služby (§ 35 ods. 3 zákona o štátnej službe).

Podľa § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe, policajt sa ustanovuje do voľnej funkcie s prihliadnutím na jeho zdravotný stav, na splnenie kvalifikačných predpokladov na funkciu, dĺžku a druh odbornej praxe a na závery služobného hodnotenia. Do funkcie, na ktorú sa podľa osobitných predpisov vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, možno policajta ustanoviť, len ak spĺňa túto spôsobilosť.

Citované ustanovenie zákona teda umožňuje nadriadenému na základe správneho uváženia ustanoviť policajta do funkcie za splnenia jednej zákonnej podmienky, ktorou je skutočnosť, že táto funkcia je voľná, pričom pri ustanovovaní policajtov do funkcií je potrebné vziať do úvahy určitú špeciálnu spôsobilosť.

Podľa názoru Najvyššieho súdu(...) pred vydaním personálneho rozkazu bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí. Pri ustanovovaní príslušníka do voľnej funkcie bolo riaditeľom Sekcie E podľa § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe prihliadané na zdravotný stav žalobcu, splnenie kvalifikačných predpokladov, dĺžku a druh odbornej praxe a na závery služobného hodnotenia.

Pri posudzovaní dosiahnutého všeobecného vzdelania ako kvalifikačného predpokladu na funkciu služobný orgán skúmal, či všeobecné vzdelanie žalobcu nie je nižšieho stupňa ako určuje kvalifikačný predpoklad na funkciu, do ktorej bol žalobca ustanovený.

Podľa názoru najvyššieho súdu samotné slovné spojenie „s prihliadnutím na (§ 33 ods. 1 zákona o štátnej službe)“ nezakladá zákonnú povinnosť nadriadeného a takisto nie je povinný skúmať, či sú voľné iné funkcie. Predmetné ustanovenie zákona nadriadeného nezaväzuje (neexistencia právnej povinnosti nadriadeného -právneho nároku príslušníka), ustanovovať príslušníkov do funkcií zodpovedajúcich ich dosiahnutému vzdelaniu. Otázka existencie iných voľných funkčných miest takých, ako ich popisuje žalobca vo vyjadrení k odvolaniu ako i v žalobe, nie je dôvodná v prípade, ak služobný úrad prihliada na požiadavky konkrétneho voľného funkčného miesta, ktoré chce obsadiť.

Menovaný môže v ďalšom postupe využiť ustanovenie § 35 ods. 7 zákona o štátnej službe, ktoré umožňuje požiadať o prevedenie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade v rámci S.»

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podstatou sťažnosti je predovšetkým nesúhlas sťažovateľa s postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý v podstate potvrdil zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu – S. o odvolaní sťažovateľa z jednej funkcie (zástupca riaditeľa odboru a vedúci oddelenia sekcie E S., pozn.) a o ustanovení sťažovateľa do funkcie inej (referent ochrany oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie E, pozn.). Sťažovateľ vidí v postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu porušenie zásady rovnosti v právach podľa čl. 12 ústavy, porušenie základného práva na spravodlivé a uspokojujúce podmienky zamestnancov podľa čl. 36 písm. d) ústavy, porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na verejné prerokovanie vecí a možnosť vyjadrenia sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

10. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na verejné prerokovanie vecí a možnosť vyjadrenia sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za dostatočné a presvedčivé. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení uvedených práv.

Najvyšší súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo sa nestotožnil s argumentáciou krajského súdu o predčasnosti vydania personálneho rozkazu. Závery najvyššieho súdu, podľa ktorých tabuľky zloženia a počtov, ktoré určujú systematizáciu miest (funkcií) jednotlivých zložiek S., nie sú rozhodnutím a ich schválením sa stávajú platnými, sa javia ako logické a presvedčivé.

Rovnako v postupe najvyššieho súdu v napadnutom konaní nezistil ústavný súd porušenie práv sťažovateľa, keďže toto prebiehalo v zmysle zákonných ustanovení § 250ja ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku – rozhodol bez nariadenia pojednávania s oznámením o verejnom vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu alebo na internetovej stránke najvyššieho súdu.

Z tohto dôvodu ústavný súd nevidí príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením uvedených práv, a preto v tejto časti bolo treba sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

11. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ústavy s poukazom na rozpor napadnutého rozsudku s označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu (sp. zn. 6 Sžo 27/2008, sp. zn. 6 SŽ 373/2009, pozn.), ktoré mali podľa názoru sťažovateľa rozhodnúť „*v zhodných veciach*“ rozdielne, ústavný súd uvádza, že po oboznámení sa s obsahom uvedených rozhodnutí (tvoriacich prílohu sťažnosti, pozn.) a so skutkovým stavom a procesným postupom v danej veci, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádzalo, nepripadala do úvahy ich „*zhodná*“ aplikácia z dôvodu odlišného skutkového a predovšetkým procesného stavu, a preto aj v tejto časti bolo treba sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec uvedených skutočností ústavný súd považuje za potrebné k sťažovateľom namietanej existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov doplniť, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08).

12. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemožno vyvodiť nič, čo by

signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do základného práva na spravodlivé a uspokojujúce podmienky zamestnancov podľa čl. 36 písm. b) ústavy.

Najvyšší súd svojím postupom na úrovni jednoduchého práva aplikoval zákony podľa ich obsahu, predovšetkým ustanovenia § 33 ods. 1 a § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd gramatickým výkladom vysvetlil, prečo považoval postup žalovaného pri preradení sťažovateľa na „nižšiu“ funkciu v súlade so zákonom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a základným právom podľa čl. 36 písm. b) ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená.

13. Vychádzajúc z uvedených právnych záverov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011